

PROLOOG

22 juni 1767, Saint-Alban,
kasteel van de familie de Morangiès

‘Maak uzelf niet belachelijk, *abbé*. Het Beest is dood.’ Zoals graaf Pierre-Charles de Morangiès dat zei, klonk het als een bevel, zoals altijd wanneer dat ondier ter sprake kwam dat meer dan drie jaar in de Gévaudan had huisgehouden.

Tegenover de oude graaf zat *abbé* Acot, met voor zich op tafel een glas wijn van uitstekende kwaliteit en zoals hij slechts zelden te drinken kreeg. Hoewel er een drukkende hitte over de Gévaudan lag en de zonnestralen door de gesloten ramen van het hoge vertrek vielen, drong de warmte niet door de dikke muren van het kasteel heen. Niettemin zat de *abbé* te zweten in zijn eenvoudige, in deze mooie omgeving nogal sjofel lijkende, zwarte priesterkostuum. Druppeltjes liepen uit zijn korte, zwarte haar over zijn voorhoofd.

Hij was amper drieëntwintig jaar en waagde het om de machtigste man van de Gévaudan te trotseren – een man met veel invloed aan het Franse hof en voor wie het geen probleem zou zijn om een eenvoudige *abbé* het leven flink zuur te maken. Dat hij mogelijk slechts een paar woorden was verwijderd van de hel op aarde droeg niet bepaald bij aan het verminderen van de nervositeit van de *abbé*. Dus dronk hij meer wijn dan goed voor hem was, maar hij had ook alle moed nodig die hij kon vergaren.

Terwijl de *abbé* allesbehalve een bangelijke man was. Tenslotte zat

hij alleen maar in de salon van het kasteel omdat hij bij de poort met zoveel nadruk had gesmeekt om binnengelaten te worden en ze hem onmogelijk hadden kunnen weigeren. Het ging namelijk werkelijk om leven en dood.

Acot slikte, wiste het zweet van zijn voorhoofd en keek de man strak in zijn grijsgroene ogen. Zelfs in de zomer zou de graaf, tevens markies van Saint-Alban, chevalier van Saint-Louis, seigneur van talrijke parochies en ooit succesvol luitenant-generaal van Zijne Majesteit, geen afstand doen van zijn witte pruik en de zware, geborduurde, donkerblauwe jas. Beide verleenden hem nog een extra aura van autoriteit die iedere bezoeker zachter en deemoediger liet spreken dan mischien noodzakelijk was.

‘Er is een wolf doodgeschoten. Dat wil ik wel toegeven, *mon seigneur*,’ zei Acot.

‘Het was het Béést! Dat moet ook in de parochies bekend zijn geworden waar u op uw apostelpaarden doorheen bent getrokken, abbé.’ De graaf hief zijn glas. ‘Lang leve de markies d’Apcher en zijn jagers.’

Acot dronk zijn glas leeg. Een brandend gevoel in zijn maag maakte hem duidelijk dat de wijn niet goed viel. Maar zijn moed nam niet-temin toe. ‘En ik blijf erbij, *mon seigneur*, dat het Beest nog altijd door de bossen dwaalt. Ze hebben een wolf aan het volk laten zien, en niet omdat ze niet tegen de aanblik van een echt Beest zouden kunnen, maar omdat ze er nog steeds geen hebben gedood.’

‘Abbé!’ De Morangiès zette zijn glas zo hard op tafel dat het tussen steel en kelk brak. De rode wijn gutste over het donkere hout. ‘Kijk nu eens wat u met uw dwaasheden hebt aangericht. Dat edele vocht is verloren gegaan.’

‘Dwaasheden, *mon seigneur*?’ Acot boog snel voorover naar zijn tas om aan de blik te ontsnappen die hem voor deze arrogantie zeker ten deel zou vallen, en haalde een pak met de hand geschreven aantekeningen tevoorschijn. ‘Dit heb ik verzameld sinds het Beest is opgedoken. Ik ondervraag ooggetuigen, slachtoffers en jagers. En ik heb de wolf, die men door de Gévaudan rondsleept tot hij samen met Chastel op weg naar Versailles zal gaan, heel goed bekeken.’ Hij wapperde met de papieren. ‘Niets, maar dan ook helemaal niets komt overeen met wat de mensen aan mij hebben omschreven, *mon seigneur*. Het Beest is daar ergens buiten en zal weer mensen opvreten!’

De Morangiès strekte zijn beringde hand naar de vellen papier uit.

Acot gaf ze hem aarzelend aan. ‘U weet toch wel dat u in strijd met het gebod van de koning handelt wanneer u beweert dat het Beest nog leeft?’ zei hij op een terloopse manier, maar niettemin dreigend.

‘Wat hebt u er voor belang bij, mon seigneur, om mij en de parochies wijs te maken dat het Beest dood is?’ diende de abbé de graaf stoutmoedig van repliek – en hij schrok zelf van de toon waarop hij het had gezegd. Nu was hij te ver gegaan... maar hij moest de graaf er ook van overtuigen de jacht niet op te geven! Dat was hij God en de mensen in deze regio verplicht.

De Morangiès fronste zijn wenkbrauwen. Schijnbaar achteloos legde hij de aantekeningen naast zich neer, buiten bereik van de jongeman, en liet er een hand op rusten. Een gebaar dat zijn terloopse opmerking van zo-even logenstrafte. ‘Wat zegt u? Waar wilt u mij van beschuldigen, abbé?’

‘Ik beschuldig u helemaal nergens van, mon seigneur. Ik verbaas me er alleen maar over dat tientallen mensen hun ogen sluiten voor wat zo klaar als een klontje is.’ Hij wees naar zijn aantekeningen. ‘Daarin staat alles. Het Beest leeft, en de mensen moeten worden gewaarschuwd.’

‘Uw twijfels zullen worden weggenomen als u merkt dat er geen slachtoffers meer vallen,’ zei de graaf relativerend, terwijl hij de geopende hand van de abbé negeerde die zijn eigendommen zwijgend terugvroeg. ‘Tot die tijd confisqueer ik in naam des konings deze documenten, om de bevolking te vrijwaren van uw theorieën die alleen maar opnieuw en onnodig onrust in de Gévaudan zullen zaaien.’

‘Mon seigneur, het...’

‘... is mijn plicht, eerwaarde abbé,’ viel de Morangiès hem in de rede. ‘Ik kan niet toestaan dat het volk hier weer in angst moet leven.’ Twee keer tikte hij met zijn rechterpink op de stapel. ‘En wat denkt u dat u met uw vermoedens in Versailles aanricht? U beticht de koning van een leugen en welke gevolgen dat voor u zal hebben, kunt u wel raden.’ Hij trok aan het schelkoord dat naast hem hing. Onmiddellijk daarop verscheen een bediende die de papieren in ontvangst nam. ‘Ik bescherm u op deze manier, abbé. U zou mij dankbaar moeten zijn.’

Die woorden kwamen hard aan. Acot zakte naar achteren in zijn stoel en staarde naar zijn aantekeningen die nu onbereikbaar voor hem waren geworden. Hij wist niet wat hij moest zeggen of doen. Juist nu werd er geen wijn meer geschonken zodat hij zich geen moed meer in kon drinken.

‘Mon seigneur, *monsieur* Jean Chastel vraagt om uw gehoor,’ zei de lakei – zachtjes weliswaar, maar desondanks verstaanbaar voor de abbé.

‘Stuur hem weg.’

‘Hij zei dat het zeer dringend was en dat het met uw zoon te maken had,’ hield de bediende vol. ‘En met zijn zoon Antoine.’

Acot schrok. Dat de graaf de held van de Gévaudan niet wilde ontvangen, had stellig iets te betekenen. Ook de naam van de jongste zoon, Antoine, was hij bij zijn onderzoek meer dan eens tegengekomen. Stilletjes prees hij de Heer voor Zijn voorzienigheid en wachtte gespannen af wat er zou gebeuren.

En zowaar – de graaf veranderde van gedachten. ‘Laat hem binnen. Abbé Acot stond juist op het punt ons te verlaten.’ De Morangiès knikte naar hem, zijn grijsgroene ogen keken hem meedogenloos aan. ‘Ik wens u nog een aangename dag. Denk aan onze afspraak en behoed uw tong ervoor om dingen te zeggen die helemaal niet waar zijn. U zult het betreuren.’

Acot stond op en boog. Hij moest zich inhouden om zichzelf niet door nog meer onbezonnen woorden onherroepelijk in diskrediet te brengen. Hij was absoluut niet van plan om met zijn onderzoek te stoppen, maar ook dat ging de graaf niets aan.

In de hal zag hij Chastel, een sterke jager in de kracht van zijn leven, met lang, wit haar en een markant gezicht. Zijn eenvoudige kleren hadden het zwaar te verduren gehad, waren geschroeid en gescheurd alsof hij door brandende doornstruiken was gesprongen. In zijn linkerhand hield hij zijn driesteek vast, in de rechter het dubbelloopsmusket waarmee hij het Beest zogenaamd voor de ogen van de markies d’Apcher had neergeschoten.

Acot liep zonder aarzelen op Chastel af. ‘Ik ben abbé Acot, *monsieur* Chastel,’ stelde hij zich voor. ‘Ik was op zoek naar u, maar tot nu toe hadden onze paden zich nog niet gekruist. Help mij achter de waarheid te komen.’ Hij deed nog een stap in de richting van de jager, stond nu vlak voor hem en boog zijn hoofd naar hem toe. ‘Vertel eens, hebt u het echte Beest doodgeschoten of bent u een radertje in dit verwarrende web van waarheid en leugen dat nog meer mensen het leven zal kosten?’ Hij sprak zachtjes, zodat de lakei hem niet kon verstaan, maar met zeer veel nadruk. ‘Lieve God almachtig, spreek de waarheid!’

Chastel keek hem met een eigenaardig versluisde blik aan. ‘L’iéve

God? Ik ben bang dat ik tot nu toe alleen zijn haat heb leren kennen.’ Met deze woorden liep hij langs de abbé en volgde de lakei de trap op naar de salon.

Jean Chastel liep niet voor het eerst door het kasteel met zijn gelambriseerde wanden, de portretten van voorouders, de schilderijen van landschappen, het kostbare porselein en andere prachtig uitgestalde rijkdommen. Maar deze keer keurde hij alle pracht net zomin een blik waardig als de voorwerpen ter herinnering aan de tijd dat de graaf nog een bekend en betrouwbaar soldaat des konings was. Een held op het slagveld, roemrijk en veelvuldig onderscheiden. *En toch net zo vervloekt als ik*, dacht Jean.

Eindelijk stond hij voor de deur van de salon. Maar pas na een hele tijd wachten ging deze voor hem open; om hem duidelijk te maken hoe onbelangrijk zijn aanwezigheid voor de graaf was. De lakei deed een stap de salon in en diende hem luid en duidelijk aan, waarna hij zich weer terugtrok.

Jean wist wel wat hij wilde bereiken, maar niet hoe hij moest beginnen, en klampte zich aan zijn hoed en wapen vast. Het duurde even voordat zijn blik die van de man tegenover hem zocht. ‘Mon seigneur,’ zei hij met een duidelijke trilling in zijn stem. ‘U ziet hier voor u een vertwijfeld man van wie het Beest bijna alles heeft afgenomen wat hem dierbaar was.’

‘En toch hebt u dat ondier verslagen, monsieur. Mijn gelukwensen.’ De graaf wees met een deftig en zwierig handgebaar naar de stoel tegenover hem. ‘Neem plaats en zeg wat ik voor u kan doen, monsieur.’

Jean liet zich in de kussens zakken. Op een onverklaarbare manier voelde hij zich tegenover de Morangiès als een schooljongetje dat aan zijn vader moest bekennen dat hij een appel had gestolen of een goed glas had gebroken. De edelman maakte ondanks zijn niet al te protserige uniform een ongelooflijk autoritaire en overweldigende indruk, als een heuse majesteit.

‘Ik heb jarenlang op het Beest gejaagd, mon seigneur, in vele parochies, en doodde het uiteindelijk. Maar ik vrees... dat er een tweede is die hard op weg is te ontsnappen.’

‘Een tweede? U kraamt al net zulke wartaal uit als die abbé Acot, Chastel.’ De Morangiès probeerde het nu met onvriendelijkheid, hoewel zijn innerlijke spanningen ook hoog opliepen.

Jean schudde zijn hoofd. ‘Nee, mon seigneur. Een van de Beesten was... was mijn zoon, die ik met mijn eigen handen heb gedood.’ Hij zweeg omdat er gevoelens bij hem opkwamen die hem dreigden te overspoelen. De driesteek trilde omdat zijn vingers hun gesidder eraan doorgaven. Jean ademde een keer diep in en uit, vermande zich en nam weer het woord. ‘Maar hij was niet het enige Beest. Er zijn aanwijzingen, mon seigneur, dat uw zoon er ook iets mee te maken heeft.’

De Morangiès staaarde hem aan, maar Jean doorstond zijn blik. En toen leek plotseling iets in het gezicht van de edelman te veranderen. Hij pakte gehaast zijn glas wijn en sloeg het achterover. ‘U bent krankzinnig, monsieur Chastel,’ fluisterde hij. ‘Volstrekt krankzinnig! Bent u soms in de wildernis...’

‘Ik ben absoluut niet krankzinnig, ook al wek ik in deze kleren misschien die indruk. Sinds de brand in het klooster volg ik de sporen van een Beest die van de muren wegleidden en dwars door de Gévaudan liepen om ten slotte hier te eindigen. Ik ken die sporen, mon seigneur, ik ken ze heel erg goed. En u ook.’

De Morangiès legde zijn vingertoppen tegen elkaar en slikte. ‘Ik zie geen enkel verband met mijn zoon, Chastel,’ zei hij en hij bleef zich, zo goed en zo kwaad als het ging, van de domme houden. Maar zijn onvaste blik, waarmee hij Jean niet durfde aan te kijken, verraadde te veel.

Deze onzekerheid gaf Jean moed. ‘Het is uw zoon geweest die ons uit de gevangenis van Saugues geeft bevrijd, mon seigneur, en ons een zware straf heeft bespaard.’ Hij stond op, wierp zijn driesteek op de stoel en zette zijn musket tegen de leuning. ‘En uw zoon, mon seigneur, kent mijn zoon van zijn verblijf in het buitenland. Ik weet niet wat zich toentertijd heeft afgespeeld, maar ik weet zeker dat ze meer dan alleen maar kennissen waren.’ Jean boog zich over de tafel. ‘Bij de doden voor wie mijn zoon en uw zoon verantwoordelijk zijn, smeed ik u om de waarheid te openbaren: is uw zoon een Beest? Kent hij de vrouw die het Beestenwifje is? Heeft hij het op zijn geweten dat mijn Antoine een verscheurend dier is geworden en heeft hij hem geleerd te moorden, mon seigneur? *Vertel me wat u weet!*’

De graaf keek minutenlang naar de tafel, afwezig en met een gestaag verblekend gelaat. Daarna liet hij zijn hoofd zakken en bedekte zijn gezicht voor de helft met zijn hand. ‘Het is een afgrijselijke vloek, Chastel,’ fluisterde hij vertwijfeld. ‘Hij kan er niets aan doen.’

‘Hij is uw zoon niet meer, niet meer de mens die u ooit op de wereld hebt gezet, mon seigneur. Ik... ook ik heb heel veel tijd nodig gehad om tegenover mezelf toe te geven dat Antoine voor altijd verloren was.’ Jean kende de gevoelens die de graaf bestookten. Toch had hij nauwelijks medelijden met hem. De edelman had de daden van zijn zoon te lang verbloed en zou dat nog langer hebben gedaan als hij, Jean, niet verschenen was om hem ter verantwoording te roepen. ‘De brand in het klooster is zijn werk, mon seigneur, daar twijfel ik geen moment aan. Mijn andere zoon en zijn verloofde zijn in de vlammen omgekomen.’ Hij keek de graaf strak in de ogen, maar merkte dat zijn gevoelens hem dreigden te overweldigen. ‘Er moet nu een einde aan dit bloedvergieten komen.’

‘U... u eist de dood van mijn zoon?’

Jean raakte de loop van zijn musket even aan. ‘Ik heb alle redenen om hem naar het leven te staan. En als wij hem niet tegenhouden, mon seigneur, zal hij doorgaan met zijn misdadige praktijken en samen met het vrouwtje nog meer Beesten op de wereld zetten. Denk toch aan de mensen die op uw landerijen leven!’ Hij zonk voor de graaf op zijn knieën en hief smekend zijn armen op, de lege handpalmen naar boven gestrekt. ‘Help me, mon seigneur, om uw zoon op te sporen en hem samen met zijn gezellin te doden, opdat ze de kiem van het kwaad niet zullen doorgeven.’ Tranen liepen over zijn wangen. ‘Voorkom het lijden van nog meer onschuldige mensen, ik smeek u. Laat hen niet hetzelfde lot ondergaan als ik.’ Hij liet zijn hoofd zakken.

De Morangiès slikte, strekte zijn rechterhand uit en raakte Jeans schouder aan. ‘Sta op, Chastel. Het is... Het is onmogelijk uw wens te vervullen!’

Steunend op zijn musket stond de wildschut weer op. ‘Uw zoon is een demon en geen menselijk wezen, mon seigneur,’ fluisterde Jean. ‘Door hem wordt deze vloek meer en meer verspreid. Uw zoon is voor mij gevlucht.’ Hij draaide zich weer om naar de graaf. ‘Hij weet dat ik zijn geheim ken.’

De Morangiès kon bijna geen adem meer krijgen, pakte zijn glas en schonk het vol wijn, gooide het achterover en schonk zichzelf nog een keer in. Weer dronk hij de helft in één teug op. ‘Misschien hebt u gelijk, monsieur Chastel,’ zei hij toonloos. ‘Misschien is François’ tijd en die van zijn metgezellin gekomen. Ik kan en wil hem niet meer de hand boven het hoofd houden. Vanwege mijn schroom zijn nu genoeg on-

schuldige mensen gestorven, en mijn geweten heeft al jarenlang naar iemand als u gesmacht, Chastel. Zelf... zelf kon ik het eenvoudigweg niet.' Hij zocht Jeans blik en ineens vertoonden zijn ogen geen spoor-tje onzekerheid meer. 'Maar als ik u dan toch moet vertellen wat ik weet, heb ik wel één voorwaarde.'

'En dat is, mon seigneur?'

'Niemand mag ooit achter de waarheid komen. Dood hem vanuit een hinderlaag, in een zogenaamd duel, laat het er als een gevecht uitzien, het is mij om 't even. Maar de indruk mag niet worden gewekt dat François iets met het Beest van de Gévaudan te maken had.'

'Dat zal ik doen.' Jean maakte een buiging, dankbaar dat hij een eind aan deze ellende kon maken door alle Beesten uit te roeien.

'Wat weet u ervan, monsieur Chastel? Laten we open en eerlijk met elkaar praten... Vertel me alles.'

'Ik vermoed veel, maar zeker weten doe ik niets.' Jean begon met een verslag over die dag in de bossen van de Vivarais waarop ze een eind aan het leven van de eerste weerwolf hadden gemaakt. Hoe de lijdensweg van Antoine een aanvang had genomen en hij hoe langer hoe meer een moordend Beest was geworden, dat hij zijn broer en hem in gevaar had gebracht, dat Malesky hem, Jean, heel veel over de gedaantewisselaars had verteld en dat ze Antoine uiteindelijk in het bos hadden moeten doden. En daarbij verzweg hij ook niet het gevecht met de onbekende lieden die in een levende weerwolf geïnteresseerd waren geweest.

De Morangiès luisterde en onderbrak hem niet één keer, maar ten slotte deed hij zijn ogen dicht en bekende toen langzaam: 'Het is zoals u al vermoedde, Chastel. Mijn zoon François is een *loup-garou*. De vloek heeft hem op zijn reis over de Middellandse Zee getroffen, toen hij de koning diende. Vanaf dat moment is mijn jongen veranderd. Hij werd rusteloos, veranderde zijn levensstijl en werd een vagebond die zijn gewelddadige neigingen en zijn hang naar vrouwen uitleefde.' Hij sloeg zijn ogen op en keek Jean aan. 'Hij was ooit een goede, vriendelijke jongen, Chastel. Maar het Beest in hem heeft hem tot een wild dier gemaakt. Ik wilde het niet toegeven, dacht aan een geestesziekte of een gekweldheid van de ziel, en maakte mezelf wijs dat het mijn schuld was. Omdat ik, de ervaren krijgsman des konings, te veel van hem zou hebben geëist. Maar op een nacht met vollemaan zag ik met eigen ogen wat er van hem was geworden.' Hij verborg zijn gezicht

weer achter zijn handen en slikte. ‘Maar hij is nog altijd mijn zoon, Chastel. Ik klampte me vast aan de hoop dat er een middel tegen bestond en heb heel veel uitgeprobeerd waarvoor God mij in het hiernaams zal straffen.’

Jean voelde een vleugje medelijden met de graaf dat moest opboksen tegen zijn woede op de man die een moordend wezen vrij had laten rondlopen.

‘Hij liet zich niet opsluiten, Chastel,’ fluisterde de Morangiès met trillende schouders. Hij bevroedde wat de wildschut dacht. ‘Hij lachte me uit en leefde zijn leven. Maar toen er moorden werden gepleegd en hij aantoonbaar niet op die plekken kon zijn geweest, geloofde ik aan zijn onschuld. Of liever gezegd,’ zei hij terwijl hij zijn ogen neersloeg, ‘ik maakte mezelf wijs dat hij onschuldig was en maakte jacht – net als hij – op dat andere Beest.’

‘Op mijn zoon, die van uw zoon leerde, mon seigneur.’

‘Ja, vermoedelijk is het zo gegaan,’ zei de graaf geschokt.

Zwijgend zaten ze in de salon. De ene man treurde om zijn zoons, de andere bereidde zich voor op de dood van zijn eigen nakomeling, terwijl de avond viel en de lakeien binnenkwamen om de kaarsen aan te steken.

De Morangiès vroeg om een nieuwe fles rode wijn nog voordat hij de andere had leeggeschonken. ‘Ook ik heb geleerd, Chastel. Met de ziekte van mijn zoon en de afslachtingen gingen andere merkwaardige gebeurtenissen gepaard.’ De graaf liet ook iets te eten brengen. Zijn stem verraadde het alcoholgebruik, klonk daardoor onzeker en dramatischer. ‘Er doken mensen in de Gévaudan op die mijn zoon zochten. De manier waarop hij de moorden ver weg in de Vivarais had gepleegd, had hen aangelokt. De eerste pauselijke gezant, die u hebt doodgeschoten, was slechts één van hen.’ Hij gebaarde zijn gast toe te tasten en wat van het gebrad, het brood en de groentes te nemen die zojuist waren binnengebracht.

‘Behoorden die mannen in het bos ook tot die groep, mon seigneur?’ Jean pakte brood en sneed wat vlees van de gebraden hertenbout.

‘U begrijpt het. Het waren echter geen Italianen, zoals u aannam, maar Roemenen.’ Hij stond op, liep naar een secretaire en opende een laatje. Met een voorwerp van goudkleurig metaal keerde hij terug en legde het voor Jean op tafel. ‘Dat hebben we van een van hen afgenomen, toen ze de eerste keer in de Gévaudan opdoken.’

Jean zag een gouden ketting met stevige schakels. En de hanger bestond uit een dikke zetting waarin een hoektand was aangebracht. Een hoektand die alleen van een loup-garou afkomstig kon zijn! ‘Wie zijn dat dan?’

‘Ze noemen zichzelf de Orde van Lycaon. Ze vereren de Beesten en streven naar hun vermeende goddelijkheid, die ze volgens de overlevering van Zeus hebben ontvangen. Ze zoeken naar lousps-garous, beschermen hen tegen gevaren en proberen vervolgens in een ritueel door hen gebeten of verscheurd te worden. Hoe het voor zo’n volging afloopt, hangt af van wat de loup-garou kiest.’

‘Dat is krankzinnig!’ Jean kon niet bevatten wat hij hoorde. Dat betekende dat er met de dood van François nog lang geen einde aan zijn taak zou zijn gekomen. Hij zou niet kunnen rusten voordat hij niet ook die orde had uitgeroeid. ‘Weet u nog meer over die lieden, mon seigneur?’

‘Niet meer dan ik u al heb verteld. Ik vermoed alleen dat mijn zoon de geheimen van die orde kent.’

‘En waar kan ik uw zoon vinden, mon seigneur?’

De Morangiès vouwde zijn handen ineen. Nog een laatste keer dacht hij erover na, worstelde met zijn besluit. ‘In Rome,’ zei hij ten slotte. ‘Hij is naar Rome gereisd om ergens mee af te rekenen, zoals hij het noemde.’ De graaf veegde zijn handen aan een servet af, keerde naar de secretaire terug en nam inkt en ganzenveer ter hand. ‘Dit is het adres van het rendez-vous huis waar hij graag komt. Ik zal ook de namen van twee van zijn vrienden opschrijven. Als u met dat eerste adres niet verder komt, vraag hun dan om hulp.’ Hij schreef het vel papier bijna vol, bracht er aan de onderkant een grote droppel zegellak op aan en drukte zijn ring erin. ‘Dat is alles wat ik voor u kan doen, Chastel.’ Hij legde er een buideltje bij. ‘Dat zijn honderd livres. Die zullen u een beetje helpen, hoop ik. Als u nog meer geldelijke ondersteuning nodig hebt, laat me dat dan weten.’

‘U bent buitengewoon gul, mon seigneur.’

De Morangiès keerde terug naar de tafel en gaf de wildschut het buideltje en het vel papier. ‘Nee, ik ben niet gul. Ik koop er alleen uw zwijgen mee, Chastel. Mijn geweten kan ik niet meer schoonwassen. Neem het geheim van mijn familie op een dag mee in uw graf en vergeeft u mij, een bange vader, alstublieft nu al dat ik niet eerder in actie ben gekomen, zoals u bij uw zoon Antoine hebt gedaan.’

‘Ik zal niets doorvertellen, mon seigneur. Dat beloof ik u.’ Jean stond op. ‘Hoe zit het met zijn gezellin die mijn Antoine tot een loup-garou heeft gemaakt? In welke menselijke gedaante gaat zij schuil?’

‘Ik kan het u niet zeggen. Ik heb dat hels gebroed slecht één keer gezien, in haar afschuwelijke gedaante. Maar voor zover ik weet, is ze verdwenen. Ik laat al door mijn mannen overal naar haar zoeken. Laat haar maar aan mij over, opdat u niet alleen voor het bloedige handwerk hoeft op te draaien.’ De graaf streek in gedachten verzonken met zijn hand over het zilveren bestek.

‘Goed, mon seigneur.’ Jean wilde vertrekken, maar toen greep de graaf zijn rechtermouw vast.

‘Nog één ding. Dood mijn zoon snel, Chastel. Ook al heeft hij u onvoorstelbaar veel leed bezorgd, neem op die manier geen wraak. Bedenk dat hij net als uw zoon Antoine een slachtoffer is.’

‘Als het aan mij ligt, zal slechts één zilveren kogel uit dit musket hem de verlossing brengen.’ Jean boog voor de oude graaf en verliet ijlings het kasteel.

De bezorgdheid om de enige mens voor wie hij nog een innige en oprechte liefde voelde, dreef hem voort, recht op het paard af dat hij van zijn laatste livres had gekocht.

Toen hij in het zadel sprong, viel hem de rode schram op zijn pols op die hij al had vanaf de dag dat hij Antoine had gedood.

De wond was nog steeds niet genezen.

En brandde als de hel.

I

Kroatië, Plitvice, 23 november 2004, 10.11 uur

Het sneeuwde zo erg dat het leek alsof God de zonden van de wereld onder een dikke, witte mantel wilde verbergen.

Eric von Kastell zat in de kleine wachtruimte van het vliegveldje voor binnenlands verkeer en haatte het weer. De koffie, die hij van een vriendelijke medewerkster had gekregen – de enige medewerkster – was ongelooflijk sterk en schreeuwde om een halve liter melk en een pond suiker. Hoewel hij beide niet kreeg, dronk Eric het zwarte brouwsel toch op. Hij wist in elk geval dat het zijn hart geen blijvende schade kon toebrengen. Die ene zekerheid had hij tenminste nog.

Hij droeg een sneeuwcamouflagepak met een zwarte jas eroverheen. In zijn linkerhand hield hij het kopje vast, in zijn rechter zijn mobieltje dat sinds het telefoontje van zijn zus hardnekkig zweeg. Geen Anatol, geen Justine. Het bleef zo dood als een pier. Net zo dood als de non in het hotel.

Eric stond op, keek door het raam naar buiten en probeerde het grauwe wolkendek dat zo nu en dan tussen de witte vlokken te zien was, met woedende blikken te verjagen. Hij moest hier weg, zo snel mogelijk. Lena had hem nodig. En hij had Lena nodig. Dringend.

Achter hem klapperde een deur, de koude wind bezorgde hem kippenvel en nam de geur van een onbekend persoon met zich mee. Aan de zoete parfum te oordelen was het een vrouw, hoewel de moderne

uniseksgeurtjes het zijn neus steeds moeilijker maakten om de geslachten uit elkaar te houden. Er ritselde een nylonjack, laarzen traptten tegen een deurlijst, stukjes ijs vielen kletterend op de oude linoleumvloer en braken.

Eric nipte aan zijn koffie en draaide zich langzaam om. Hij zag een vrouw in een dik, lichtgroen donsjack. Met een neopreen gezichts-masker, een muts en een sjaal beschermde ze haar hoofd tegen het ijzige weer. Heel even wilde Eric dat het zijn halfzus Justine was, dat ze alleen maar een grap met hem uithaalde. Maar hij wist dat dat was uitgesloten. Justine maakte geen grappen. Dat kwam, zoals hij met tegenzin moest toegeven, in zijn familie niet voor.

De vrouw knoopte de sjaal los, trok muts en masker van haar hoofd en liep naar het bureau waarachter de vliegveldmedewerkster een computerspelletje zat te spelen. Ze voerden een kort gesprek in het Kroatisch, waarna de blonde vrouw haar een map gaf. De medewerkster opende die en pakte een stempel en een pen. Vrachtbrieven.

Kennelijk ontbrak er iets. De vrouw zocht haar kleren af, rommelde eerst in de buitenzakken, deed daarna haar jack open en gleed met haar hand in haar binnenzak. ‘Verdomme!’ vloekte ze. ‘Waar is toch...’ Ongemerkt viel er een opgevouwen vel papier uit haar jas dat onder het bureau zeilde.

Eric liep er op af, bukte, raapte het vel op en gaf het aan haar. ‘Zoekt u dit soms?’

Ze keek hem verbaasd aan en richtte haar lichtgroene ogen daarna op het gezochte document. ‘Godzijdank,’ zei ze opgelucht en ze pakte het papier aan. ‘U hebt me ongelooflijk veel uren wachten bespaard.’ Ze glimlachte. ‘Een ogenblikje alstublieft.’ Ze wendde zich tot de vliegveldmedewerkster en verviel weer in het Kroatisch. Binnen korte tijd werd al het noodzakelijke geregeld.

De blonde vrouw draaide zich weer naar hem om. ‘Nogmaals ontzettend bedankt,’ zei ze. ‘Hoe kan ik blijk geven van mijn dankbaarheid? Bent u in de weersvoorspelling geïnteresseerd?’

‘Alleen als u me kunt vertellen dat het ophoudt met sneeuwen,’ antwoordde Eric.

‘Ooit zal dat zeker gebeuren,’ antwoordde ze laconiek terwijl ze een kopje van een bijzettafeltje pakte en koffie voor zichzelf inschonk.

‘Wanneer houdt het dan op?’

‘Op de radio zeiden ze tegen het einde van de middag.’ Ze proefde,

haar gezicht vertrok. Over de rand van haar kopje nam ze Eric nu nauwkeurig op. Haar reactie op hem viel duidelijk positiever uit dan op de koffie. Hij had haar belangstelling gewekt. 'U ziet er niet echt als een toerist uit.' Ze proostte met het kopje in zijn richting. 'Ik ben Isis Kristensen.'

Hij klonk met zijn koffiekopje tegen het hare. 'Simon. Simon Smith-master,' stelde hij zich voor. Onder normale omstandigheden was hij op haar nieuwsgierigheid ingegaan, zou hebben geflirt en haar misschien zelfs wel op hun gemeenschappelijke vlucht in het toilet een beurt hebben gegeven... Maar sinds hij Lena had leren kennen was zijn trek in andere vrouwen weggekwijsd. 'Ik was hier op bezoek. Oude vrienden van me willen een pension openen en ik heb hen een beetje bij de verbouwing geholpen.'

'Dus je bent van beroep... wat?' Isis keek naar zijn handen. 'Metse-laar?'

'Nee, ik heb gewoon erg vaardige vingertjes.' Oude gewoontes legde je kennelijk toch niet zo makkelijk af. Eric onderdrukte een grijns-lach en ging op een duidelijk minder op een flirt aansturende toon door: 'Ik kan bijna alles wat in de bouw nodig is.' Hij bekeek haar aandachtig. 'En jij?'

'Ik heb hier wat opgehaald.'

'Dat moet dan wel groot zijn.' Eric wees met zijn koffiekopje naar de krabbelende en stempelende medewerkster, die op dat moment een ordner pakte, deze opensloeg en erin bladerde. 'Ze zoekt uitvoerschriften, neem ik aan. Wil je soms een van die meren meenemen?'

Isis grijnsde. 'Nee, dat niet. Maar met levende have is het altijd iets ingewikkelder. Ook al gaat het slechts om een visotterpaartje.'

'Kan ik me voorstellen.' Hij stopte zijn mobieltje in zijn zak en haalde zijn hand door zijn halflange zwarte haar om de slierten uit zijn gezicht te vegen.

Isis dronk en keek hem met fonkelende ogen over de rand van haar kopje aan. 'Waarheen voert jouw reis?'

'Eerst naar Rijeka en vandaar naar... Triëst.' Bijna had hij zijn werkelijke bestemming genoemd. Maar omdat Isis dat niets aanging, loog hij liever tegen haar. 'Waar breng je je visotters heen?'

'Eerst naar Rijeka. Van daaruit brengt de piloot me naar Wenen.'

'Gaan die dieren voor de fok naar een dierentuin?'

'Nee. Ze zijn voor een circus bestemd. We werken aan een nieuw

nummer, met visotters, en omdat er in het nationaal park op het ogenblik een overschot is, hebben we een jong paartje van ze kunnen kopen.' Isis keek langs Eric door het raam naar buiten. Ze voelde duidelijk dat de man zich niet voor haar interesseerde en richtte haar aandacht nu meer op haar omgeving. 'Het sneeuwt minder. Dat ziet er goed uit voor onze vlucht.'

De medewerkster zei iets, gaf nog een klap met de stempel op de laatste pagina, klapte de map dicht en stond op om Isis de documenten terug te geven.

'Ik moet die dieren laten zien.' Isis pakte zich weer dik in en liep achter de vrouw aan naar buiten waar het lang niet meer zo heftig sneeuwde. Eric was weer alleen.

Onmiddellijk keerden de herinneringen aan de afgelopen dagen terug. De dood van zijn vader. Lena's ontvoering. Het bericht van de zusterorde dat hij naar Rome moest komen als hij zich bezorgd om Lena maakte. Het gevecht met de Lycaonieten. En toen ook nog de dood van zuster Ignatia, wat helemaal zijn bedoeling niet was geweest. Om nog maar te zwijgen van die onheilspellende Fauve die hem als een fantoom achtervolgde en zijn geheimen kende. Zijn meest duistere geheimen – die Fauve op foto's had vastgelegd en waarmee hij hem zou kunnen chanteren. Of wilde hij alleen maar een spelletje met hem spelen, hem kwellen? Hem... buiten gevecht stellen? Bovendien was het een zeer ondoorgrondelijk spelletje. Slechts één ding stond vast: als de opnames van hem en het dode meisje in handen van de politie zouden vallen, dan zou het wel eens afgelopen kunnen zijn met zijn werkzaamheden als beschermengel van de mensheid.

Nee, het waren geen goede tijden. Of liever gezegd: het waren de slechtste van alle hem toebedeelde tijden die hij nu moest doorstaan. Hij had het gevoel geen enkele controle meer over zijn leven te hebben, dat hij een speelbal van verschillende organisaties was geworden, van de zusterorde tot en met de Lycaonieten. Allemaal wilden ze hem voor hun karretje spannen.

'Verdomme!' vloekte hij enigszins ingehouden. Hij dronk zijn koffie op. Wat verfoeide hij het toch dat hij alleen maar kon reageren in plaats van ageren! Het werd hem met iedere seconde duidelijker dat zijn leven niet meer zo functioneerde als in de afgelopen jaren. Te veel mensen wisten af van zijn bestaan en van wat hij deed. En hoe hij dat deed.

Eric moest lachen. *Dat betekent dat ik, om met rust gelaten te worden, óf heel veel mensen om het leven moet brengen, óf heel officieel de pijp uit moet gaan.*

De beide vrouwen keerden terug, schudden de sneeuw van hun kleren en pelden de vele lagen van jacks en truien af die hen tegen de kou buiten hadden beschermd. Isis droeg een blauw hemd en een perfect nauwsluitende, zwarte broek. Het viel Eric op dat ze een zeer afgetraind lichaam had, waardoor de mollige vliegveldmedewerkster er nogal plomp leek uit te zien.

‘Trapezewerkster of grondacrobatte,’ zei hij waardierend.

‘Dierenverzorgster... maar ik moet net als alle anderen ook hard meewerken bij het opbouwen,’ legde Isis geamuseerd uit. ‘Bovendien bemoei ik me ook nog een beetje met wat er in de keuken gebeurt, maar ik ben geen circusartiest, ik ben niet soepel genoeg. Maar mijn dieren maakt dat niets uit.’ Ze bedankte voor de koffie die de vrouw haar aanbood en wisselde een paar woorden met haar. ‘Ik weet niet hoe het jou vergaat, maar ik hou het maar liever bij thee. Nog een kop koffie en mijn hart begeeft het.’

Eric wilde net reageren toen ze ineens duidelijk het gebrom van motoren hoorden. Twee vage cirkels lichtten plotseling in de grijze lucht op en zweefden dicht naast elkaar op de aarde af. De vliegveldmedewerkster staaarde uit het grote raam, pakte haar radio en schreeuwde in de microfoon.

‘Ze zegt dat hij geen toestemming krijgt om te landen,’ vertaalde Isis, ‘waarop de piloot zei dat ze met haar instructies de pot op kon. Hij moest landen, sneeuwvrij gemaakte landingsbaan of niet.’

Het gedreun werd luider. De machine dook tussen de sneeuwvlokken op, suisde over de landingsbaan, trok witte sluiers achter zich aan en leek niet in bedwang te houden. Een onervaren piloot zou zeker een crash hebben veroorzaakt, maar de man in de cockpit verstond zijn vak. Het vliegtuig maakte een bocht en kwam uiteindelijk voor de hangar tot stilstand.

‘Dat was wat je noemt degelijk vakmanschap,’ zei Isis. ‘Ik dacht dat hij over de landingsbaan heen zou schieten en zich in de sneeuw bo- ren.’

Ze volgden met hun ogen de piloot die uitstapte en op het gebouw af liep, een zwart koffertje in zijn rechterhand. Hij had amper de deur geopend of hij kreeg van de medewerkster een stortvloed van scheld-

woorden over zich heen, waar hij zich met een lach en een handgebaar van afmaakte. Hij pakte koffie, gaf haar een klapzoen op de wang en ging uiteindelijk achter het bureau zitten.

Eric grijnsde. 'Wie zou er nu nog durven beweren dat de avonturiers onder de mannen zijn uitgestorven?'

De vliegveldmedewerkster kalmeerde. Ze gaf de man een speelse klap tegen zijn bovenarm en toen lachte ze ook. Terwijl beiden geanimeerd met elkaar spraken, handelde ze zijn papieren af die hij uit het koffertje had gehaald. Toen ze daarmee klaar was, zei ze iets tegen Isis.

'Ze zegt dat we al naar de kist kunnen gaan. Onze held van het lucht-ruim moet nog tanken en de lading verstouwen. Over een halfuur vertrekken we.' Ze hees zich weer in trui en jack, pakte haar handbagage en wandelde rustig naar de deur. Eric liep achter haar aan.

Ze stapten door de sneeuw naar de tweemotorige propjet, een nogal gehavende Dornier 328. Ze klommen door het smalle luik naar binnen en maakten het zich gemakkelijk op de versleten stoelen.

Kennelijk had de Dornier enige verbouwingen ondergaan. Eric kende het type machine dat in Duitsland regelmatig voor korte afstanden werd ingezet. Maar geen kist had er zo uitgezien als deze. Het aantal zitplaatsen was tot twintig gereduceerd, het plafond was lager en in het achterste gedeelte van de cabine bevond zich een deurloze tussenwand. Hij wilde absoluut niet weten wat de piloot daarachter illegaal verborgen had.

De ene na de andere passagier voegde zich bij hen, zodat ze al snel met elf man in het vliegtuigje zaten. De mannen en vrouwen spraken niet met elkaar, keken uit het raam of pakten tijdschriften en lazen.

'Wat ga je in Triëst doen?' nam Isis hun gesprek weer op om zich niet zwijgend in het vliegtuig te hoeven zitten vervelen. 'Nog een pension uit de grond stampen?'

'Zoiets.'

'Oké, ik zal niet verder vragen.' Ze stond op en liep naar achteren waar de piloot juist nog meer vracht tussen de onbezet gebleven stoelen stouwde.

Eric zuchtte en deed zijn ogen dicht. Hij zou gaan slapen, of minstens doen alsof, om een reden te hebben om niet met haar te hoeven praten. Het lukte hem zijn strategie te handhaven. Hij hoorde Isis met de piloot praten en voelde dat er een kaartje tussen zijn vingers werd geschoven. Daarna kwamen de motoren tot leven.

Het gelijkmatige gedreun zwol aan, de Dornier trok op en de passagiers werden in hun stoelen gedrukt. Ten slotte kwam de kist los van de grond. Eric voelde de vertrouwde, opwindende spanning in zijn buik, waarvan hij als kind op de schommel ook al zo had genoten. Het vliegtuig ging over in stijgvlucht, het schokte en schudde, maar ten slotte keerde de rust terug. Eric sliep in.

Pas toen het vliegtuigje in Rijeka aan de grond werd gezet, schrok hij wakker uit zijn slaap. Het kaartje was uit zijn hand gevallen, het lag op de smerige tapijtvloer tussen zijn schoenen.

Isis zat naast hem, keek hem aan en schonk hem een vluchtige glimlach. ‘Nu heb je helemaal niets aan de vlucht gehad. De wolken zagen er te gek uit.’ Ze gespte zich los en stak hem haar hand toe. ‘Het was me een genoegen je te ontmoeten, Simon.’

‘Insgelijks,’ antwoordde hij nog enigszins slaperig terwijl hij zijn bril rechtzette. ‘Zeg eens, hoe heet dat circus van je? Misschien kom ik wel een keer langs.’

‘Het heet Fratini. We hebben een website met de tourneedata – als het je menens is... Tot dan, Simon.’ Ze verdween, vermoedelijk naar het vrachtruim met haar visotterpaartje.

Eric raapte het kaartje op. Een visitekaartje van de piloot, inclusief mailadres en mobiel nummer. Kennelijk koesterde hij de hoop dat Eric nog een keer van zijn diensten gebruik wilde maken. Eric stopte het weg, pakte zijn handbagage en stapte uit de Dornier. Hij was de laatste passagier, de anderen hadden het vliegtuig al verlaten.

Hij moest honderd meter over de landingsbaan naar de terminal lopen. Daarbij passeerde hij een paar grote, veelkleurige voertuigen met het opschrift *Fratini*, die bij een enorm vrachtvliegtuig geparkeerd stonden en op het overladen wachtten. Erics gevoelige neus ving verschillende geuren van wilde dieren op, van leeuwen en tijgers tot beren. Dat was het beestenspul waarover Isis het had gehad.

Plotseling renden enkele mannen en vrouwen op de vrachtwagens af, zwaaiden met spandoeken, riepen leuzen en stortten zich onmiddellijk op de sloten van de opleggers. Een camerateam liep naast hen mee en filmde hen. De deuren vlogen open. Daarachter kwamen grote kooien en transportkisten tevoorschijn.

De verladere van het vliegveld snelden toe, maar werden door de indringers met de spandoeken opzij gedrongen of vastgehouden. De eer-

ste sloten van de kooien werden opengebroken. Er klonk nu luid gebrul en opgewonden geblaas.

Eric wist niet wat hij moest doen. Aan de ene kant had hij er niets mee te maken als pseudodierenbeschermers actievoerden... maar aan de andere kant zouden op het vliegveld rondlopende beren en leeuwen een niet gering gevaar vormen voor de aanwezigen. Maar hij had er absoluut geen trek in om de held uit te hangen, en al helemaal niet voor de camera... ‘Verdomme!’ Hij liet zijn bagage vallen en rende naar de vrachtauto’s.

Een van de dierenbeschermers wilde hem de weg versperren, maar nog voordat die zijn arm kon optillen, landde Eric’s vuist recht op zijn neus. Kermend viel de man op het gescheurde asfalt en bleef daar liggen.

Eric had het daarna gemunt op een vrouw die bij de dichtstbijzijnde kooi bezig was. Achter de tralies ging een enorme ijsbeer tekeer die zich met zijn minstens vijfhonderd kilo tegen de traliedeur van zijn gevangenis wierp waardoor deze onder de massa en het geweld begon te trillen. Wat een volwassen, woedende ijsbeer kon aanrichten, wist Eric wel: hij zou het hoofd van de vrouw van haar romp slaan. Maar... er was iets vreemds met de razernij van die beer aan de hand. Eric kon er niet precies de vinger op leggen, maar even leek het alsof het dier niet zijn woede en onzekerheid uitbrulde, maar probeerde zijn zelfverklaarde bevrijdster bij de vrachtwagen weg te jagen.

De vrouw liet zich niet van de wijs brengen, tilde de betonschaar op en knipte de beugel van het slot door. Het enige wat de ijsbeer nu nog tegenhield om uit te breken, was een metalen pen waar de vrouw haar hand naar uitstreekte.

Eindelijk was Eric bij haar. ‘Laat dat!’ riep hij en hij pakte haar schouder vast. Ze sloeg met de betonschaar naar hem, hij dook onder het zware werktuig door en gaf haar een harde klap tegen haar kin. Ze rolde met haar ogen en viel op de grond.

Een man sprong op hem af. Hij had een hamer in zijn handen en sloeg daarmee naar hem. Eric’s vechtersinstincten zorgden ervoor dat hij wegdook en zo verwondingen vermeed – maar de zware hamer knalde tegen de pen en sloeg hem stuk; schel rinkelend vielen de brokstukken op de grond.

De man keek naar de camera en riep in het Engels: ‘Vrijheid voor gevangene dieren!’ Hij trok een *tasergun* waarmee elektrisch geladen pijl-

tjes konden worden afgeschoten. Kennelijk wilde hij de vrijheidsdrang van de ijsbeer een handje helpen.

‘Halvegare idioot!’ Eric gaf hem een trap tegen zijn bovenlichaam. De man sloeg tegen de opbouw van de vrachtwagen en zakte er versuft langs naar beneden. Toch vuurde hij de taser af. De eerste naald ketste op een spijl af, de tweede trof de ijsbeer en joeg een korte stroomstoot door zijn lijf, voordat Eric de man met een harde klap voor de volle honderd procent buiten gevecht stelde.

De woedende ijsbeer ging verschrikkelijk tekeer en sprong. De deur gaf onmiddellijk mee. De beer landde met een dreun op het gescheurde asfalt en ging recht voor Eric op zijn achterpoten staan. ‘Het is mijn schuld niet,’ zei Eric grijnzend als een boer die kiespijn heeft terwijl hij zijn pistool trok. Hij wist dat het moeilijk zou zijn om het agressieve dier met het in verhouding kleine kaliber tegen te houden. Maar wegrennen was ook geen optie, een ijsbeer haalde een mens met speels gemak in.

Het getergde dier was van de kop tot de achterpoten minstens drie meter. Met ontblote tanden en plat achteroverliggende oren kwam de ijsbeer op Eric af, brulde en sloeg met zijn klauwen in de lucht.

‘Vreet die daar maar op.’ Eric wees naar het filmteam, deed twee stappen achteruit en legde aan. Hij richtte op de geopende muil.

‘Alstublieft, help ons,’ stamelde de man met de camera die met trillende benen voorzichtig op hem af liep om dekking te zoeken achter Eric’s rug. Zijn geluidsassistente kwam hem achterna, krijtuit en met een smekende blik.

Ook achter hen klonk ineens gegrom. In zijn ooghoek zag Eric een leeuw die uit zijn kooi was ontsnapt. Op hetzelfde moment sprong een zwarte panter op het dak van de vrachtwagen en staarde Eric met zijn gele ogen aan. De roofdieren hadden hem en het camerateam ingesloten.

Eric’s mond werd binnen twee seconden gortdroog, zijn maag kromp ineen terwijl hij nadacht hoe hij het beste kon ontsnappen. Als het hem lukte om langs de ijsbeer in de lege kooi te komen... Maar hij moest ook aan de dierenbeschermers denken die achter hem stonden of bewusteloos op de grond lagen. Er was maar één mogelijkheid: hij moest sneller schieten dan hij ooit had gedaan. *Concentreer je*, beval Eric zichzelf. Hij zette de veiligheidspal van het pistool om.

‘Niet doen!’ Plotseling stond Isis bij hem. Ze had grote, rode rib-